

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 stycznia 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 28 kwietnia 2025 r., sygn. akt IV Ka 368/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia

w Krakowie

z dnia 15 listopada 2023 r., sygn. akt II K 1368/21/S,

na podstawie art. 532 § 1 a contrario k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca M.K. złożył w niniejszej sprawie kolejny wniosek w wstrzymanie wykonania wydanego wobec skazanego i zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 15 listopada 2023 r. sygn. akt II K 1368/21/S, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie, z dnia 28 kwietnia 2025 r. sygn. akt IV Ka 368/24, po wcześniejszym

nieuwzględnieniu przez Sąd Najwyższy zawartego w kasacji i piśmie ją uzupełniającym wcześniejszego wniosku opartego o przepis art. 532 § 1 k.p.k. (postanowienie z dnia 23 października 2025 r. – k. 38-39 akt SN).

W obecnym wystąpieniu wnioskodawca powołał się w pierwszym rzędzie na stwierdzone u M.K. schorzenia, które w jego ocenie stanowią bezpośrednie zagrożenia dla zdrowia skazanego.

Wskazał również na podniesiony w kasacji zarzutu wystąpienia na etapie postępowania przed Sądem odwoławczym bezwzględnej przyczyny uchylenia zaskarżonego orzeczenie określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a związanej z udziałem w składzie orzekającym Sądu drugiej instancji osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 – dalej w tekście ustawa o KRS z 2017 r.). O możliwości i konieczności wstrzymania w tej sprawie wyroku Sądu odwoławczego świadczy zdaniem obrońcy wstrzymanie przez Sąd Najwyższy w innej sprawie, z uwagi na prawdopodobieństwo zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, a to ze względu na udział w składzie tego Sądu sędziów powołanych w tożsamym niekonstytucyjnym trybie co sędzia tworzący skład Sądu drugiej instancji w sprawie M.K. Odwołał się w związku z tym do konieczności zachowania jednolitości orzecznictwa Sądu Najwyższego

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obecnie rozpoznawany wniosek obrońcy skazanego, podobnie jak ten zawarty wcześniej w kasacji i jej uzupełnieniu, również nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że stan zdrowia skazanego nie stanowi podstawy zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k., ponieważ właściwym w tym przedmiocie jest tryb przewidziany w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego (np. przerwa w wykonaniu kary – art. 153 § 1 k.k.w. w zw. z art. 151 § 1 k.k.w.) – zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23).

Wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego w tej sprawie nie jest również możliwe wyłącznie z tego powodu, że jednym z podniesionych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów jest uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Kwestia ta była już zresztą przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wydanym w toku niniejszego postępowania kasacyjnego powołanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2025 r.

Niczego w tym zakresie nie zmienia odwołanie się przez autora wniosku do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2024 r., III KK 534/24, którym to orzeczeniem wstrzymano wprawdzie wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie ale wydanego przez inny skład tego Sądu i to w innej sprawie oraz wyrażona w związku z tym przez obrońcę obawa o zachowanie stabilności orzecznictwa.

Przypomnieć wnioskodawcy wypada, że właśnie konieczność zachowania jednolitości orzecznictwa skutkowałą wydaniem przez Sąd Najwyższy uchwały połączonych Izb z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7) oraz uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), w których jednoznacznie wskazano, że brak podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach. W wypadku sędziów sądów powszechnych i wojskowych konieczne jest dodatkowo wykazanie, że wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach (podkreślenie SN), do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności zarzutu wystąpienia uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., na obecnym etapie postępowania i to wyłącznie w oparciu o sam fakt powołania sędziego X.Y. na

urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy o KRS z 2017 r., brak jest podstaw do uznania, że w stopniu znacznym uprawdopodobniono zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci „nienależytej obsady sądu”. Warunkiem koniecznym w takim wypadku jest bowiem przeprowadzenie tzw. testu, którego kryteria wypracowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (wyrok Wielkiej Izby z dnia 1 grudnia 2020 r., w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii*, skarga nr 26374), zostały zaakceptowane w orzecznictwie również Sądu Najwyższego.

Z tych względów przed rozpoznaniem wskazanego zarzutu kasacyjnego zwrócono się o akta osobowe sędziego X.Y. oraz dokumentację z postępowania prowadzonego przez Krajową Radę Sądownictwa zakończonego uchwałą z dnia [...] 2021 r., Nr [...] /2021. Na tę chwilę ocena omawianego zarzutu, będącego jedną z podstaw obecnego wniosku, nie tylko nie przesądza o jego oczywistej, rzucającej się w oczy trafności, lecz nawet nie uprawdopodobnia w ogóle jego skuteczności.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]